

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 095862 17 Kž 2
Brčko, 20.06.2017. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Srđana Nedić, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Maide Kovačević, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Ljiljane Lukić, kao zapisničara u kaznenom predmetu protiv optuženog H.M. iz M., zbog kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 33/13, 26/16 i 13/17), u sticaju sa kaznenim djelom Neovlaštena nabavka, držanje ili prodaja oružja ili bitnih dijelova za oružje iz članka 65. stavak 1. Zakona o oružju i municiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branitelja optuženog Borislava i Marka Pisarević, odvjetnika iz Brčkog, izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 095862 16 K od 10.02.2017. godine, na javnoj sjednici kaznenog vijeća održanoj dana 20.06.2017. godine, u nazočnosti Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Ratke Đonlaga, optuženog H.M. i njegovog branitelja Borislava Pisarević odvjetnika iz Brčkog, donio je slijedeću

P R E S U D U

I Odbija se kao neosnovana žalba Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a djelomično uvažava žalba branitelja Borislava i Marka Pisarević, odvjetnika iz Brčkog i preinačuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 095862 16 K od 10.02.2017. godine, u odluci o kazni, tako što se optuženom H.M. sinu Š. iz M., zbog počinjenja kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i 4 (četiri) mjeseca, a zbog počinjenja kaznenog djela Neovlaštena nabavka, držanje ili prodaja oružja ili bitnih dijelova za oružje iz članka 65. stavak 1. Zakona o oružju i municiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, preuzima kao utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca, nakon čega ga ovaj sud primjenom članka 54. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i 5 (pet) mjeseci.

II U odluci o uračunavanju pritvora u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora, oduzimanju oružja kojim je djelo počinjeno pištolja marke „Pietro Beretta“ kalibra 22 LR, serijski broj M30662, upućivanju oštećenog G.L. sa imovinskopravnim zahtjevom na parnicu, kao i u pogledu troškova kaznenog postupka, prvostupanjska presuda ostaje nepromijenjena.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 095862 16 K od 10.02.2017. godine, optuženi H.M. iz M., oglašen je krivim da je radnjama pobliže opisanim u izreci te presude, počinio kazneno djelo Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u sticaju sa kaznenim djelom Neovlaštena nabavka, držanje ili prodaja oružja ili bitnih dijelova za oružje iz članka 65. stavak 1. Zakona o oružju i municiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa mu je prvostupanjski sud temeljem tih zakonskih propisa i uz primjenu članaka 7., 42., 43. i 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za kazneno djelo Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, a za kazneno djelo Neovlaštena nabavka, držanje ili prodaja oružja ili bitnih dijelova za oružje iz članka 65. stavak 1. Zakona o oružju i municiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca, nakon čega je primjenom članka 54. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina i 1 (jednog) mjeseca. Temeljem članka 57. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru računajući od 12.03.2016. godine će se uračunati u izrečenu kaznu zatvora.

Istom presudom na temelju članka 65. stavak 3. Zakona o oružju i municiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženom je oduzet pištolj marke „Pietro Beretta“ kalibra 22 LR, serijskog broja M30662.

Na temelju članka 188. stavak 1., u s vezi sa člankom 185. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sud je optuženog obvezao da naknadi troškove kaznenog postupka u iznosu od 7.804,00 KM, a i paušal za rad suda u iznosu od 200,00 KM, sve u roku od 30 dana po pravomoćnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Oštećeni G.L. je na temelju članka 198. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sa imovinsko pravnim zahtjevom upućen na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku izjavili Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu Tužitelj), i branitelji optuženog Borislav i Marko Pisarević, odvjetnici iz Brčkog (u daljem tekstu branitelji optuženog).

Tužitelj prvostupanjsku presudu pobija zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji iz članka 300. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predlažući da ovaj sud uvaži njegovu žalbu i preinači prvostupanjsku presudu u dijelu odluke o kazni, tako što će optuženom utvrditi strožije pojedinačne kazne zatvora za kaznena djela koja je počinio u stjecaju, te da sukladno članku 54. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izreći jedinstvenu kaznu zatvora u dužem trajanju.

Branitelji optuženog prvostupanjsku presudu pobijaju zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kaznenopravnoj sankciji, predlažući da ovaj sud njihovu žalbu usvoji i prvostupanjsku presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak ili da otvori glavni pretres ili preinači prvostupanjsku presudu na način da optuženog oslobodi od optužbe.

Podneskom od 05.04.2017. godine Tužitelj je dao odgovor na žalbu branitelja, u kojem ističe da je žalba branitelja neosnovana i da je prvostupanjski sud nakon svih provedenih dokaza i ocjene istih, pravilno utvrdio sve relevantne činjenice i utvrdio da je optuženi počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, pa predlaže da žalbu branitelja optuženog odbije u cijelosti kao neosnovanu i prvostupanjsku presudu preinači, te uvaži žalbu tužitelja od 17.03.2017. godine.

Na javnoj sjednici kaznenog vijeća ovog suda održanoj dana 20.06.2017. godine Tužitelj je ostao kod navoda i prijedloga iz pisano izjavljene žalbe i kod datog odgovora na žalbu, a branitelji optuženog kod navoda i prijedloga iz žalbe.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u smislu članka 306. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude, zbog razloga koji slijede:

Branitelji optuženog prvostupanjsku presudu pobijaju zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka i to povrede odredba članka 3. (prezumpcija nevinosti), članka 6. (prava optuženog), članka 7. (prava na obranu), članka 281. stavak 2. (dokazima kojima se zasniva presuda), članka 290. stavak 7. (sadržaj presude), te članka 297. stavak 1. točka j. i stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koje su prema mišljenju obrane, pojedničano i zbirno takvog karaktera da su imale odlučujući i neposredan utjecaj na donošenje nepravilne i nezakonite presude, pogotovu kada se ima u vidu da su sve naprijed navedene povrede počinjene isključivo na štetu optuženog, pa kako je većina navedenih bitnih povreda u direktnoj svezi sa ocjenom dokaza provedenih na glavnoj raspravi a samim tim i sa pogrešnim ili nepotpuno utvrđenim činjeničnim stanjem, branitelji u ovom dijelu žalbe nisu konkretizirali u čemu se sastoji svaka od tih bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, nego će svaka od njih biti konkretizirana kroz dio žalbe koji se odnosi na žalbeni osnov pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

S tim u svezi, ovaj sud nije mogao na odgovarajući način ispitati prvostupanjsku presudu u pogledu naprijed pobrojanih bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, odnosno odgovarajućih odredaba Zakona o kaznenom

postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako da će razlozi ovog suda u povodu žalbenih navoda branitelja optuženog tretirati svaku od naprijed pobrojanih bitnih povreda, kako se one budu isticale u obrazloženju žalbe branitelja koji se odnosi na žalbeni osnov pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U okviru žalbenog osnova „pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje“, kako ga pogrešno definiraju branitelji optuženog, jer je člankom 296. stavak 1. točka c. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, propisano da se presuda može pobijati, između ostalog, „zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja“, branitelji optuženog ističu da je prvostupanjski sud sve odlučne činjenice pogrešno utvrdio usljed paušalne, proizvoljne i neobjektivne ocjene ključnih dokaza provedenih tijekom glavne rasprave, a prije svih iskaza svjedoka J.Z. i P.K., a posebice obrane optuženog, što je dovelo do grubog zanemarivanja i kršenja načela „in dubio pro reo“. U tom kontekstu, ne mogu se prihvatiti kao osnovani žalbeni navodi branitelja kako je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude iznio „nevjerovatnu i u cijelosti neosnovanu tvrdnju“ da su svjedoci J.Z. i P.K. neposredni svjedoci spornog događaja, zato što do takvog zaključka nije bilo moguće doći niti iz njihovih iskaza onako kako ih je interpretirao prvostupanjski sud.

Naime, točno je da niti jedan od navedenih svjedoka nije vidio cjelokupan događaj prigodom kojega je optuženi H.M. usmrtio oštećenog R.L., međutim, svjedokinja P.K., osim što je čula tri pucnja nakon čega je sa svog balkona vidjela pokojnog R.L. kako leži na trotoaru pored ograde njene obiteljske kuće, vidjela je i nešto što je prethodilo cjelokupnom događaju i što je potvrdila na izričit upit tužitelja na glavnoj raspravi od 10.08.2016. godine, a to je da je prije same pucnjave „vidjela da se netko gura na trotoaru....mislila je da su djeca....nakon minut do dva je čula pucnjavu i vidjela da je to R.L.“. Dakle, svjedok P.K. je neposrednim svjedokom onoga što je prethodilo usmrćenju oštećenog R.L., kao i tomu da je optuženi H.M. osoba koja je iz vatrenog oružja pucala u oštećenog R.L.

Na sličan način je i svjedok J.Z. neposrednim svjedokom onoga što je prethodilo lišenju života oštećenog R.L., jer se on prethodno sreo sa optuženim H.M. i pozdravio se sa njim, koji je tom prigodom u ruci nosio „kanister od 5 litara rakije“ i koji se uputio „rašljanskom cestom“ u pravcu iz koga je on došao. U jednom trenutku kada je čuo pucanj okrenuo se u pravcu u kome je otišao H.M. i tada je prvi puta uočio i pokojnog R.L. koji je stajao na dva tri koraka od optuženog H.M. Krećući se prema svojoj kući sreo je Z.Z. kojoj je tom prigodom rekao „haman H. ubi R.“. Navedeni svjedok tvrdi da je cjelokupan događaj kojem je svjedočio vido sa udaljenosti od oko 100-njak metara.

U takvim okolnostima pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da su navedeni svjedoci jedini neposredni očevici, istina jednog bitnog dijela događaja, koji je prethodio usmrćenju oštećenog R.L., na temelju kojih iskaza se moglo pouzdano utvrditi da je to počinio optuženi H.M., tako da se ne mogu prihvatiti kao osnovani žalbeni prigovori branitelja optuženog da je ocjena iskaza navedena dva svjedoka paušalna, proizvoljna i neobjektivna, kako se to neosnovano ističe u žalbi branitelja optuženog.

Nadalje se neosnovano u žalbi branitelja prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenicu da su se optuženi H.M. i oštećeni R.L. susreli na cesti i da je tom prigodom došlo među njima do sukoba, jer za ovakav zaključak, po mišljenju branitelja, u dokaznom materijalu spisa predmeta ne postoji ni jedan dokaz koji bi na to upućivao. Suprotno takvom stajalištu prvostupanjskog suda branitelji optuženog inzistiraju da je oštećeni R.L. sačekao optuženog H.M. „u zasjedi“, znajući da se on tim putem svakodnevno vraća kući, a da je tomu tako potvrđuje i činjenica da svjedok J.Z., koji je prije samog događaja dolazio u susret optuženom H.M., te prilike nije uočio prisustvo oštećenog R.L. na tom dijelu puta, što po mišljenju obrane predstavlja nesumnjiv dokaz da je oštećeni optuženog sačekao u zasjedi.

Ovakve tvrdnje branitelja optuženog nemaju nikakvog činjeničnog utemeljenja u dokazima provedenim tijekom prvostupanjskog postupka, osim ničim potkrijepljenih tvrdnji optuženog iznesenih tijekom svoje obrane. Naime, točno je da nitko od saslušanih svjedoka nije uočio prisustvo oštećenog R.L. na tzv. „rašljanskoj cesti“, sve dok svjedokinja P.K. kroz prozor svoje kuće nije primijetila „kao neko komešanje“, odnosno dok se svjedok J.Z., nakon što je prethodno sreo optuženog H.M., nije okrenuo iznenađen pucnjem koji je čuo, kada je prvi put i primjetio na tom dijelu ceste, osim optuženog H.M. i oštećenog R.L. Međutim, sama ta činjenica ne daje za pravo braniteljima da potpuno neosnovano zaključuju da je oštećeni R.L. u unaprijed pripremljenoj zasjedi sačekao optuženog H.M., prišao mu s leđa sa nožem u ruci i zaprijetio da će ga isjeći, nakon čega je optuženi braneci se od neposredne opasnosti ispalio prvo jedan hitac upozorenja u zrak, pa pošto oštećeni nije odustajao od napada, ispalio je još dva hica u pravcu nogu oštećenog R.L. Nije jasno zašto branitelji smatraju da oštećeni R.L. nije mogao doći iz pravca naselja Rašljani, osobito ako se ima na umu da u tom dijelu sela živi njegov brat, kao i da se upravo u neposrednoj blizini obiteljske kuće S.K., gdje se usmrćenje i dogodilo, nalazi nekretнина koja je oštećenom presudom ovog suda vraćena u posjed i nesmetano korištenje od optuženog H.M., o čemu je sve u svom iskazu na glavnoj raspravi od 04.08.2016. godine svjedočio S.K. To što oštećenog R.L. prije usmrćenja nije vidio svjedok J.Z., kao niti svjedokinja P.K., ne predstavlja valjan činjenični osnov za tvrdnje koje u žalbi iznose branitelji, da je oštećeni u zasjedi sačekao optuženog. Ovo zbog toga što je prostorno i vremenski izvjesno da je oštećeni R.L. mogao iz istog pravca naići nakon prolaska svjedoka J.Z. i sresti se sa optuženim H.M., a da to navedeni svjedok niti ne primijeti, s obzirom na to da je u trenutku ispaljenja prvog hica već bio stotinjak metara udaljen od mjesta na kojem će nekoliko trenutaka kasnije optuženi H.M. usmrtiti oštećenog R.L. Stoga je logičnija solucija da je oštećeni dolazio u susret optuženom, kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud, a ne da ga je u zasjedi sačekao i na njega nasrnuo nožem, kako to pogrešno žele prikazati branitelji optuženog u izjavljenoj žalbi, jer na takvu kronologiju događanja ne ukazuje ni jedan materijalni dokaz nađen na mjestu počinjenja ovog kaznenog djela.

U pogledu činjenice koliko je hitaca optuženi ispalio u oštećenog branitelji ukazuju da je prvostupanjski sud pogrešno, proizvoljno i bez uporišta u bilo kom dokazu provedenom tijekom glavne rasprave, zaključio da je optuženi sva tri hica ispalio prema R.L. i da je sva tri hica ispalio s namjerom da ga liši života, iako po mišljenju branitelja dokazi poput iskaza svjedoka J.Z., a prije svega obrane

optuženog, ukazuju na suprotan zaključak, odnosno da je optuženi prvi hitac ispalio u zrak kao upozorenje, a pošto je oštećeni R.L. nastavio sa protupravnim napadom na optuženog približavajući mu se sa nožem u ruci, optuženi je u namjeri da od sebe odbije protupravno, istovremeni i neskrivljeni napad, uporabom jedinog sredstva koji mu je u tom momentu bilo na raspolaganju ispalio dva hica u pravcu oštećenog, ali ne s ciljem da ga liši života, nego da ga odvрати od napada. Drugačijim zaključkom je prvostupanjski sud po mišljenju branitelja zanemario načelo „in dubio pro reo“ i u odsustvu pouzdanih dokaza na temelju kojih bi ova činjenica bila sa sigurnošću utvrđena, propustio postupiti na način koji je povoljniji za optuženog.

Ovako stajalište branitelja nije prihvatljivo jer se temelji isključivo na onom što je optuženi iznio tijekom svoje obrane, a što nema nikakvog prihvatljivog uporišta u dokazima provedenim tijekom prvostupanjskog postupka, odnosno materijalnim tragovima prikupljenim tijekom očevida na mjestu počinjenja kaznenog djela. Branitelji se u ovom dijelu žalbe pozivaju na iskaz svjedoka J.Z., iako se navedeni svjedok nije izjašnjavao tijekom svjedočenja na okolnosti načina ispaljenja hitaca od strane optuženog, nego na okolnosti gdje su se međusobno nalazili optuženi i oštećeni nakon što je navedeni svjedok čuo ispaljenje prvog hica. Osim toga, navedeni svjedok nije detaljnije objašnjavao položaj optuženog i oštećenog, nego je samo izjavio da su nakon ispaljenja prvog hica optuženi i oštećeni bili dva do tri koraka jedan od drugoga, ali da pri tomu nije mogao vidjeti da li su imali šta u rukama, jer se u tom trenutku nalazio stotinjak metara udaljen od njih.

Na drugoj strani, tvrdnje branitelja iznesene u ovom dijelu žalbe se zasnivaju isključivo na iskazu (obrani) optuženog koja je u tom dijelu u potpunoj suprotnosti sa materijalnim tragovima zatečenim na mjestu počinjenja kaznenog djela. Tako je na temelju Zapisnika o očevidu Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 12.03.2016. godine, Skice mjesta događaja, kao i Fotodokumentacije sačinjene na mjestu počinjenja kaznenog djela, očigledno da se optuženi u trenutku ispaljenja hitaca nalazio bliže desnoj ivici ceste gledano u pravcu sela R., jer su prazne čaure od ispaljenih metaka nađeni u neposrednoj blizini ograde (dvije prazne čaure), odnosno preko ograde u dvorištu obiteljske kuće N.K., koja se nalazi preko puta obiteljske kuće S.K., u blizini čije ograde je na bankini zatečeno tijelo teško ranjenog oštećenog R.L. Koncentracija praznih čahura je na relativno maloj površini sa malom udaljenošću jedne od druge što nesumnjivo upućuje na kratak period ispaljenja sva tri hica, kao i na relativno isti pravac njihovog ispaljenja, tako da je sasvim izvjesno da su sva tri hica ispaljenja u kratkom vremenskom periodu (svjedok P.K.), kao i da su sva tri bila ispaljenja u pravcu oštećenog R.L. od čega je jedan prostrijelio desnu natkoljenu oštećenog, a drugi pogodio oštećenog u predjelu lijeve polovine prednjeg trbušnog zida i to u namjeri da se oštećeni liši života. Stoga su u potpunosti neosnovani svu žalbeni navodi branitelja optuženog u pogledu pravilnosti činjeničnog stanja koje je prvostupanjski sud utvrdio u odnosu na to koliko je hitaca optuženi ispalio u oštećenog i s kojom namjerom je to učinio. Kada su u pitanju tvrdnje branitelja da namjera optuženog nije išla za tim da oštećenog liši života, nego da od sebe odbije istovremeni, protupravni i neskrivljeni napad, ovom prilikom neće biti navođeni detaljni razlozi po tom pitanju, nego će o eventualnom postojanju nužne obrane u

postupanju optuženog biti više govora kod razmatranja žalbenog osnova povreda kaznenog zakona na štetu optuženog.

Nadalje se u žalbi branitelja ističe da je prvostupanjski sud cjelokupni dokazni materijal cijenio sa preduvjerenjem da je optuženi lišio života oštećenog R.L., što nijednog trenutka nije sporio niti sam optuženi, kao niti njegova obrana, a sve to pod dojmom iskaza svjedoka J.Z. i P.K., koji su odmah prenijeli drugim svjedocima s kojim su komunicirali „da je H. ubio R.“, pri tome ne utvrđujući relevantne činjenice vezane za to pod kojim okolnostima je došlo do lišenja života oštećenog, odnosno da je optuženi oštećenog lišio života u nužnoj obrani. Na tragu takvog pristupa prvostupanjskog suda su i razlozi koje je dao u povodu neprihvatanja obrane optuženog H.M., gdje prvostupanjski sud ne prihvatanje obrane optuženog obrazlaže njegovom namjerom za izbjegavanje kaznene odgovornosti, čime je drastično prekršio načelo prezumpcije nevinosti, odnosno na nedopustiv način i protuzakonito negirao pravo na obranu optuženog.

Za ovakvo stajalište branitelji nemaju uporišta u razlozima koje je prvostupanjski sud naveo u obrazloženju pobijane presude u povodu bilo kojih odlučnih činjenica na kojim se temelji prvostupanjska presuda. Ovo zbog toga što je prvostupanjski sud na adekvatan način cijenio i iskaz (obranu) optuženog, kao i svaki drugi dokaz proveden tijekom prvostupanjskog postupka, a zaključak o njegovoj vjerodostojnosti je utemeljio na ocjeni koja je provedena u svemu u skladu sa člankom 15. i 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Takvu ocjenu obrane optuženog u cjelosti podržava i ovaj sud, jer je ono što je o događaju ispričao optuženi na glavnoj raspravi od 10.11.2016. godine, u mnogim segmentima nelogično i u suprotnosti sa materijalnim dokazima i materijalnim tragovima zatečenim na mjestu počinjenja kaznenog djela.

Naime, optuženi u svojoj obrani navodi da mu se oštećeni prikrao s leđa sa lovačkim nožem u rukama govoreći „sad si moj, sad ću te isjeći“, na što ga je on upitao „šta ti je, šta ti je“, pa pošto je optuženi u lijevom džepu imao pištolj, izvadio ga je, repetirao i „pukao“ u zrak da bi oštećeni otišao od njega, međutim, oštećeni je i dalje išao sa nožem prema njemu, na što je on ispalio drugi metak u noge oštećenog, kao i treći, a kako se „omaklo“ da oštećenog pogodi u stomak, optuženi nije mogao objasniti. U trenutku ispaljenja hitaca R.L. se od njega nalazio na udaljenosti na oko 1,5 m, ili tako nešto...namjeravao je da spriječi R.L. da ga ubije. Nakon ispaljenih hitaca R.L. je sa trotoara prešao na lijevu stranu ceste, a optuženi je, s obzirom na to da je išao unazad, nogom zakačio za ivičnjak i pao, tako da je rukom u kojoj je bio pištolj udario od tlo i na taj način mu je otpala obloga sa desne strane rukohvata pištolja. Za to vrijeme je R.L. prešao sa jedne na drugu stranu i onda je pao. Optuženi tvrdi da nije prilazio R.L., nije ništa dirao, ali je siguran da je u tom trenutku R.L. još uvijek bio živ i da mu je tom prigodom rekao „ja ću tebi vratit, vidjet ćeš ti ko sam ja“.

Ovako sublimiranu obranu optuženog u potpunosti demantiraju materijalni tragovi nađeni na mjestu počinjenja kaznenog djela, uključujući i zatečeni lovački nož koji je kod sebe imao pokojni R.L. Naime, nema niti jednog materijalnog traga ili dokaza koji bi ukazivao da je oštećeni R.L. došao optuženom H.M. s leđa sa nožem u rukama i uz prijetnju „sad si moj, sad ću te isjeći“, nasrnuo na njega,

naprotiv, sama obrana optuženog u tom dijelu demantira takvu kronologiju događanja, jer je naprosto nevjerovatno i prostorno vremenski neizvedivo da je oštećeni R.L. sa nožem u ruci zaskočio optuženog sa leđa, a da je optuženi imao vremena obratiti mu se riječima „...šta ti je...šta ti je,...“, izvaditi pištolj iz lijevog džepa, repetirati ga i ispaliti jedan hitac upozorenja u zrak, a da mu za svo to vrijeme oštećeni nije nanio ni najmanju povredu, ako je već na njega nasrnuo s leđa i sa nožem u ruci. Jednako tako nelogične su tvrdnje optuženog da niti u jednom trenutku nije došlo do njihovog međusobnog fizičkog kontakta, jer ovakve njegove tvrdnje demantiraju, osim iskaz svjedoka P.K., koja je u svom iskazu potvrdila da je kroz prozor vidjela da se netko gura na trotoaru, i činjenica da je DNA analizom bioloških tragova zatečenih na mjestu počinjenja djela, odnosno oružja kojim je kazneno djelo izvršeno, sa sigurnošću od strane vještaka Zorana Obradović utvrđeno da se na dršci pištolja i okidaču, kao i brisu uzetom sa okvira (spremnika) pištolja „Pietro Beretta“, kalibra 22 LR, serijskog broja M30662, nalaze mješoviti profili koji se poklapaju na 13/15 alela sa nespornim biološkim materijalom oštećenog R.L. i optuženog H.M., iz čega se sa sigurnošću može zaključiti da je neposredno prije usmrćenja oštećeni R.L. imao bliski fizički kontakt sa optuženim H.M., odnosno sa oružjem kojim je lišen života.

Daljnja nelogičnost u obrani optuženog se ogleda u objašnjenju gdje se oštećeni nalazio u trenutku ispaljenja hitaca, na koji način je oštećeni R.L. i pored teškog ranjavanja završio na bankini koja se nalazi preko puta mjesta sa koga je optuženi ispalio hice, kao i na koji način je došlo do otpadanja plastične obloge desne strane rukohvata pištolja „Pietro Beretta“, kojim je optuženi lišio života oštećenog. Optuženi u svojoj obrani tvrdi da je oštećeni R.L. s nožem u ruci išao prema njemu, a da se on kretao unatraske i sukcesivno ispaljivao hice, te da se oštećeni nakon trećeg ispaljenog hica u pravcu njegovih nogu, sa trotoara koji se pruža uz desnu stranu ceste, prešao na bankinu preko puta tog mjesta i tu pao. Međutim, tragovi na mjestu događaja, kao i nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke prof. dr. Zdenka Cihlarž, specijaliste sudske medicine i patologije iz Tuzle, jasno ukazuju da se cjelokupan događaj nije mogao odvijati na taj način. Naime, nije postojala mogućnost da je oštećeni R.L. nakon prostrelne rane desne natkoljenice i ustrelne rane trbuha prešao sa desne na lijevu stranu ceste i pao na trotoar ispred obiteljske kuće S.K., jer je takvu mogućnost isključio u svom Nalazu i mišljenju od 16.05.2016. godine (D-52), kao i na glavnoj raspravi od 20.10.2016. godine, vještak medicinske struke prof. dr. Zdenko Cihlarž, specijalista sudske medicine i patologije iz Tuzle, koji je kategorički potvrdio da oštećeni nakon prostrelne rane desne natkoljenice, a pogotovu ustrelne rane trbuha usljed koje je došlo do oštećenja lumbalnog kralješka, nije bio u mogućnosti da se kreće, kao niti da ostane u stojećem položaju, nego je odmah nakon povrijeđivanja nekontrolisano pao licem prema zemlji, na što nedvojbeno ukazuju povrede vanjskog čeonog dijela glave, koje su očigledno nastale nekontroliranim padom oštećenog na neravnu podlogu.

S tim u svezi, nelogičan je i položaj na kojem je pronađen otpali dio plastične obloge rukohvata pištolja, ako se ima u vidu što je tim povodom u svojoj obrani izjavio optuženi. Naime, optuženi je izjavio da se prigodom ispaljenja hitaca kretao unatrag, te da je u jednom momentu nogom zakačio za ivičnjak (rubnik) trotoara koji se pruža uz desnu stranu „rašljanske ceste“ i da je tom prigodom rukom u kojoj je držao pištolj udario o tlo, usljed čega je došlo do

otpadanja plastične obloge rukohvata. Međutim, u slučaju takva kronologije događanja mjesto na kojem je pronađena otpala obloga rukohvata, a to je prema tvrdnjama ovlaštenih službenih osoba koje su obavljale očevid, skici mjesta događaja i pratećoj fotodokumentaciji od 12.03.2016. godine (D-21) u lokvi vode ispod tijela oštećenog uz lijevu bankinu „rašljanske ceste“, ne podržava takvu obranu optuženog iz razloga što je fizički nemoguće da je plastična obloga pri kontaktu sa asfaltnom podlogom mogla odskočiti preko čitave širine ulice (4,70 m), a pogotovo ne dospjeti ispod tijela oštećenog R.L. Osim toga, pri takvom nekontroliranom (iznenadnom) padu optuženi je svakako morao zadobiti bilo kakvu vidljivu povredu, što u konkretnom slučaju nije evidentirano.

Na drugoj strani, u kontekstu ocjene iskaza (obrane) optuženog H.M., opravdano se žalbom branitelja ukazuje da prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude nije u dovoljnoj mjeri posvetio pažnju materijalnom dokazu (tragu) nađenom na mjestu počinjenja kaznenog djela, odnosno lovačkom nožu zatečenom u istoj toj lokvi vode u kojoj je ležao oštećeni R.L., a koja se nalazi uz samu bankinu koja se pruža uz lijevu stranu „rašljanske ceste“. Međutim, za razliku od tvrdnje branitelja koji iz činjenice da je sporni nož izvučen iz „kožnih korica“ i zatečen ispod tijela pokojnog R.L., izvode zaključak o evidentnom postojanju napada oštećenog na optuženog, koji je prethodio njegovom lišenju života, ovaj sud smatra da položaj noža (ispod desne strane tijela) i kožnih korica (ispod lijeve strane tijela), ukazuju upravo suprotno od onoga što u žalbi tvrde branitelji optuženog, a to je da oštećeni R.L. u trenutku ispaljivanja hitaca od strane optuženog, kao niti neposredno prije toga, nije mogao sa nožem u ruci nasrtati na optuženog. Ovo zbog toga što sve i kada bi bile prihvaćene tvrdnje branitelja da je oštećeni R.L. sa leđa zaskočio optuženog i da je tom prigodom u desnoj ruci držao lovački nož, a u lijevoj kožne korice od tog noža, što bi odgovaralo položaju u kojem su ti predmeti zatečeni ispod tijela oštećenog, postavlja se opravdano pitanje pod kojim okolnostima je moglo doći do nastanka bioloških tragova oštećenog R.L. na rukohvatu i okidaču, kao i spremniku za streljivo, pištolja kojim je optuženi H.M. usmrtio oštećenog R.L. Ovaj sud ne vidi kojim dijelom tijela oštećenog je moglo doći do otvorenog kontakta sa pištoljem optuženog, osim u okolnostima da ga je optuženi prethodno pokušao povrijediti tim istim oružjem ili pak da je oštećeni R.L., vidjevši vatreno oružje u rukama optuženog, prije usmrćenja pokušao spriječiti optuženog da upotrijebi vatreno oružje. Ovakav slijed događanja se, po ocjeni ovoga suda, čini sasvim izvjesnim, zato što jedino takav slijed daje logično obrazloženje za položaj otpale plastične obloge rukohvata pištolja, jer je vještačenjem spornog oružja po vještaku balističke struke Saši Jojić iz Banja Luke od 21.04.2016. godine (D-55), koji je na te okolnosti saslušan na glavnoj raspravi od 20.10.2016. godine, utvrđeno da otpali dio plastike rukohvata pripada pištolju optuženog, te da na njemu nema „zavrtnja“, pa nije bila potrebna neka jača sila da bi ta obloga otpala sa rukohvata.

U takvim okolnostima, ne mogu se prihvatiti tvrdnje branitelja da prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri posvetio pažnju ocjeni svih dokaza provedenih tijekom prvostupanjskog postupka, uključujući i obranu optuženog, te da je zbog takve ocjene provedenih dokaza izveo pogrešan zaključak da je optuženi bezrazložno upotrebom vatrene oružja usmrtio oštećenog R.L.

Neosnovano branitelji u žalbi naglašavaju da je prvostupanjski sud kao jedan od dokaza krivice optuženog kroz čitavu prvostupanjsku presudu potencirao da su optuženi i oštećeni imali u prošlosti sukobe oko nekretnina u čemu vide razlog da optuženi liši života oštećenog, iako bi se po mišljenju branitelja isti ti sukobi iz prošlosti mogli smatrati razlogom da oštećeni „sačeka optuženog u zasjedi i napadne ga sa leđa lovačkim nožem, prijeteći da će ga isjeći“. Ovakav pristup branitelja je čisto špekulativne naravi i ne može poslužiti kao valjan osnov za eventualano utvrđivanje motiva zbog kojeg je došlo do počinjenja kaznenog djela u konkretnom slučaju, jer je sud ovu činjenicu koristio u mjeri u kojoj je sam optuženi H.M. u svojoj obrani na tom u inzistirao. Naime, sam optuženi je priznao da je sa pokojnim R.L. već ranije imao „sukoba u vezi s imovinom“, odnosno da je oštećenog ranije povrijedio upotrebom noža, a tu su činjenicu potvrdili i svjedoci G.L., S.K. i P.K., s tim što ovaj sud ne vidi na koji način bi to trebao biti motiv pokojnom R.L. da napadne optuženog H.M., ako je prema svjedočenju G.L. izvjesno da je u parničnom postupku Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sporne nekretnine pravomoćno dosudio oštećenom R.L. U konačnici, motiv zbog koga je došlo očito do sukoba između oštećenog i optuženog, a potom i do lišenja života oštećenog R.L. od strane optuženog H.M., u činjeničnom smislu nije od presudnog značaja, jer taj subjektivni element nije bitno obilježje kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim, pa ga samim tim nije nužno posebno utvrđivati.

Na temelju svega do sada iznesenog u obrazloženju ove presude, kao i na temelju razloga koje je istim tim povodom u obrazloženju prvostupanjske presude dao prvostupanjski sud, ovaj sud nije mogao doći do zaključka da se odluka prvostupanjskog suda da optuženog H.M. ogłosi krivim zbog počinjenja kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, temelji na pogrešno ili nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, u smislu članka 299. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao niti da je prvostupanjski sud površnom, neobjektivnom i proizvoljnom ocjenom provedenih dokaza, pogrešno zaključio da je optuženi počinio kaznena djela za koja je oglašen krivim, te da je na taj način počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2., u svezi s primjenom članaka 3., 6., 7., 281. stavak 2. i 290. stavak 7. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano i neargumentirano ističe u žalbi branitelja optuženog.

Također su neosnovani žalbeni prigovori branitelja optuženog da je njihov dojam da je prvostupanjski sud svoj stav o krivici optuženog zauzeo prije provođenja svih dokaza na glavnoj raspravi, te da taj dojam pojačava upravo stav prvostupanjskog suda u pogledu iskaza (obrane) koji je optuženi dao u svojstvu svjedoka na glavnoj raspravi od 10.11.2016. godine, koji je u cijelosti odbacilo ističući potpuno trivijalne nedostatke i nedosljednosti, predstavljajući ga na taj način kao potpuno nevjerodostojan. Ovakvi prigovori branitelja optuženog nisu osnovani, jer se iz analize prvostupanjskog postupka može zaključiti da tijekom glavne rasprave nije bilo značajnih procesnih ili drugih materijalnopравnih prigovora na način vođenja kaznenog postupka, kao niti na zakonitost i vjerodostojnost dokaza koji su izvedeni na prijedlog Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Osim toga, obrani optuženog je omogućeno predlaganje i izvođenje dokaza u pravcu podržavanja teze koju je kroz cijeli kazneni postupak

isticala obrana optuženog, da je optuženi kazneno djelo ubojstva na štetu oštećenog R.L. počinio u nužnoj obrani u smislu članka 26. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Međutim, obrana je u tom pravcu saslušala optuženog u svojstvu svjedoka, svjedoke S.B. i O.K., te predložila dopunsko (vještačenje), saslušanje vještaka dr. Petka Grubač, neuropsihijatra iz Bijeljine. Izuzev iskaza optuženog koji je u cjelosti koncipiran tako da podržava stav obrane da je optuženi pri usmrćenju oštećenog R.L. postupao u nužnoj obrani, na čiju nekonzistentnost je detaljno ukazano u obrazloženju ove presude, preostalim dokazima izvedenim po prijedlogu obrane optuženog nije argumentirano doveden u pitanje zaključak prvostupanjskog suda u pogledu postojanja kaznenih djela i krivice optuženog. Naprotiv, predloženi svjedoci obrane S.B. i O.K. nisu očevici događaja, niti su imali bilo kakvih izravnih saznanja o okolnostima počinjenja kaznenih djela koja su predmetom ovog kaznenog postupka, jer se radilo o djelatniku Policije koji je stjecajem okolnosti sa optuženim sjedio u „aščinici“ u centru M., nešto ranije tog jutra kada je došlo do počinjenja kaznenog djela, odnosno u slučaju svjedoka O.K. o osobi koja je od optuženog dan ranije kupila 5 litara rakije i koja je optuženom navodno dala novac za još 5 litara rakije, koju je optuženi tog jutra ponio svjedoku O.K. plastičnom kanisteru od 5 litara. Saslušanje ovog svjedoka je ukazalo na još jednu nedosljednost u iskazu optuženog, jer je on tijekom svog svjedočenja izjavio da je krenuo sa rakijom prema kući svjedoka O.K., ali da zbog onoga što se dogodilo nije došao do njegove kuće, nego mu je kanister sa 5 litara rakije ostao na mjestu usmrćenja oštećenog R.L., međutim, na mjestu počinjenja kaznenog djela nitko od ovlaštenih službenih osoba, kao niti svjedoka koji su naknadno prispjeli na mjestu događaja (Z.K., N.K. i M.T.), svjedoka koji su sreli optuženog neposredno prije počinjenja kaznenog djela (J.Z.) ili sreli optuženog neposredno nakon počinjenja kaznenog djela (Z.Z.), nisu zatekli ili u njegovoj blizini vidjeli bilo kakav plastični kanister s rakijom, odnosno takav predmet nisu uočili u rukama optuženog, a niti je takav plastični kanister s rakijom nađen prigodom pretresa obiteljske kuće optuženog i pronalaska vatrenog oružja kojim je kazneno djelo počinjeno. Ova okolnost, uključujući i ostale nedosljednosti na koje je detaljno ukazano u obrazloženju ove presude, dodatno ukazuje na nekonzistentnost iskaza optuženog, što se po ocjeni ovoga suda nikako ne može smatrati „trivijalnim nedostacima i nedosljednostima u obrani optuženog“, kako ih u žalbi žele prikazati branitelji optuženog, zbog čega je pravilno postupio prvostupanjski sud kada nije prihvatio obranu optuženog, odnosno njegov iskaz dat na glavnoj raspravi od 10.11.2016. godine.

Kada je u pitanju žalbeni osnov „povreda kaznenog zakona“, žalbom branitelja se ističe da je prvostupanjski sud na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio relevantne odredbe Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je zaključio da su se u radnjama optuženog stekla sva bitna obilježja kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno kada je propustio primijeniti odredbe članka 26. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer se iz provedenih dokaza na nedvojben način može zaključiti da su sve radnje optuženog u ovom slučaju poduzete u skladu sa člankom 26. stavak 2. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno da je u konkretnom slučaju postojao istovremeni protupravni napad oštećenog R.L. na život i tijelo optuženog, koji je na taj napad odgovorio načinom i sredstvima koji

su bili neophodni, potrebni i srazmjerni intenzitetu napada, tako da su se u njegovim radnjama ostvarila sva obilježja postupanja u nužnoj obrani.

Ovakvo stajalište branitelja nije prihvatljivo iz prostog razloga što se ne temelji niti na jednom dokazu ili materijalnom tragu koji bi upućivao na postojanje činjeničnog uporišta za takve tvrdnje, izuzev iskaza (obrane) koji je tijekom glavne rasprave dao optuženi H.M. Imajući u vidu sve nedosljednosti i nelogičnosti tog iskaza, na koje je osim prvostupanjskog suda u obrazloženju pobijane presude, ukazao i ovaj sud u obrazloženju ove presude, takav iskaz optuženog u odsustvu bilo kog drugog dokaza koji bi osnovano ukazivao na postojanje protupravnog napada oštećenog R.L. na optuženog H.M., ne predstavlja relevantno činjenično uporište iz kojeg bi se mogao izvesti pouzdan zaključak da je optuženi prigodom počinjenja kaznenog djela Ubojstva iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na štetu pokojnog R.L., postupao u nužnoj obrani, u smislu članka 26. stavak 2. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Naprotiv, svi dokazi provedeni tijekom prvostupanjskog postupka, na koje se u razlozima pobijane presude poziva prvostupanjski sud, nedvojbeno ukazuju da je usmrćenju oštećenog R.L. prethodio sukob između njega i optuženog, o kojem je svjedočila svjedok P.K., nakon čega je optuženi iz pištolja marke „Pietro Beretta“ ispalio tri hica u pravcu oštećenog, od kojih su ga dva pogodila u desnu natkoljenicu i trbuh, usljed kojih povreda je oštećeni R.L. nedugo potom preminuo. U takvim okolnostima, kada je između optuženog i oštećenog prigodom njihovog susreta na „rašljanskoj cesti“, u neposrednoj blizini obiteljske kuće S.K., došlo do međusobnog sukoba zbog spora o vlasništvu na zemljištu, a potom posezanja za nožem oštećenog R.L., a optuženog za vatrenim oružjem iz kojeg je ispaljujući tri hica usmrtio oštećenog R.L., nema zakonskog osnova da se optuženi H.M. i njegovi branitelji pozivaju da je pri počinjenju kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, postupao u nužnoj obrani u smislu članka 26. stavak 2., ili njenom prekoračenju u smislu članka 26. stavak 3. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Stoga je pravilno zaključio prvostupanjski sud da su se u radnjama optuženog stekla sva zakonska obilježja kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa takvim pravnim kvalificiranjem kaznenopravnih radnji optuženog nije povrijedio kazneni zakon na njegovu štetu, u smislu članka 298. stavak 1. točka d., u svezi s primjenom članka 26. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Kada je u pitanju izrečena kaznena sankcija optuženom, za razliku od svega do sada rečenog, osnovano se žalbom branitelja ukazuje da je prvostupanjski sud prigodom izbora vrste i visine kaznene sankcije koju će utvrditi optuženom za svako od kaznenih djela za koje je oglašen krivim, kao i prigodom izricanja jedinstvene kazne zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina i 1 (jednog) mjeseca, propustio postupiti u skladu s člankom 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer na strani optuženog nije našao niti jednu olakšavajuću okolnost, dok je na drugoj strani kao otežavajuće okolnosti cijenio raniju osuđivanost optuženog za kazneno djelo počinjeno na štetu R.L., iako je to u

suprotnosti s člankom 125. stavak 7. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude (točka 29.) može se nedvojbeno zaključiti da prvostupanjski sud, iako se poziva na odredbu članka 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nije na strani optuženog našao olakšavajućih okolnosti, što bi se moglo razumijeti u okolnostima da vještačenjem po vještaku dr. Petku Grubač, neuropsihijatru iz Bijeljine, nije utvrđeno da je sposobnost optuženog u vrijeme počinjenja kaznenih djela za koja je oglašen krivim, zbog mješovitog poremećaja osobnosti, pretežito afektivno nestabilnog tipa, da shvati značaj svoga djela i upravlja svojim postupcima bila smanjena, ali ne bitno. Imajući u vidu da je člankom 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisano da će sud prigodom izbora vrste i visine kaznene sankcije, počinitelju odmjeriti kaznu u granicama koje su zakonom propisane, imajući u vidu svrhu kažnjavanja i uzimajući u obzir sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća, osobito stupanj krivnje, pobude iz kojih je djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, okolnosti pod kojim je djelo počinjeno, raniji život počinitelja, njegove osobne prilike, njegovo ponašanje nakon počinjenja djela, kao i druge okolnosti koje se odnose na osobu počinitelja, onda je sasvim izvjesno da je prvostupanjski sud, kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog, trebao cijeniti njegovu smanjenu uračunljivost u vrijeme počinjenja djela, u kontekstu stupnja krivnje kao okolnosti koja se mora obvezno cijeliti. Kako branitelj u ovom dijelu žalbe konkretno ne navodi koje to još okolnosti je prvostupanjski sud morao cijeliti kao olakšavajuće na strani optuženog, a niti ovaj sud, postupajući u skladu sa člankom 308. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nije našao koje bi to okolnosti trebale biti uzete u obzir kao olakšavajuće na strani optuženog, osim činjenice da je djela za koja je oglašen krivim počinio u stanje smanjene uračunljivosti.

Pored toga, opravdano branitelji optuženog ukazuju na nelogičnost da se u generalijskim podacima optuženog navodi da je ranije osuđivan zbog kaznenog djela Krivotvorenje isprave iz člana 217. stavak 3. Kaznenog zakona SR BiH, a da mu se u točki 29. obrazloženja pobijane presude kao otežavajuća okolnost uzima ranija osuđivanost zbog kaznenog djela laka tjelesna povreda, koju je hladnim oružjem nanio upravo pokojnom R.L., pozivajući se na dokaz optužbe broj D-83. Naime, iz navedenog dokaza se može zaključiti da je optuženi ranije pet puta pravomoćno osuđivan zbog kaznenih djela sa elementima nasilja, pa i za nanošenje lake tjelesne povrede pokojnom R.L., međutim, izvjesno je da su sve te pravomoćne osude, osim osude na koju se poziva prvostupanjski sud u generalijskim podacima za optuženog (krivotvorenje isprave), brisane iz kaznene evidencije, pa imajući u vidu odredbu članka 125. stavak 7. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, da se brisanjem osude iz kaznene evidencije pod uvjetima iz stavka 1-3 ovog članka, počinitelj kaznenog djela smatra neosuđivanim, onda prvostupanjski sud nije imao zakonskog osnova da raniju osuđivanost optuženog, u pogledu osude za lako tjelesno povrijeđivanje oštećenog R.L., cijeni kao otežavajuću okolnost pri odmjeravanju kazni.

Na drugoj strani, nisu u pravu branitelji kada u žalbi tvrde da prvostupanjski sud kao otežavajuću okolnost na strani optuženog, nije mogao

cijeniti činjenicu „da se optuženi sa lica mjesta događaja mirno udaljio nakon što je pucao u pravcu oštećenog, ne poduzimajući ni jednu jedinu radnju eventualne pomoći R.L.“. Ovo zbog toga što ovakav postupak optuženog, osim što ukazuje na njegovu stvarnu namjeru pri uporabi vatrenog oružja, kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud, ujedno predstavlja i krajnje neuobičajen postupak osobe koja se prema tvrdnjama branitelja branila od neskrivljenog napada, jer je sasvim izvjesno da je stanje oštećenog R.L. nakon ranjavanja bilo takvo da više nije mogao ugroziti život i tijelo optuženog, pa je bilo primjerenije za očekivati da je optuženi osobno ili preko susjeda koji su nakon tog događaja izašli na dvorište zatražio da pozovu pomoć, međutim, optuženi se bez riječi udaljio s mjesta počinjena kaznenog djela i otišao svojoj kući. U takvim okolnostima, po ocjeni ovog suda, pravilno je postupio prvostupanjski sud kada je ovakvo ponašanje optuženog cijenio kao otežavajuću okolnost, u kontekstu ponašanja optuženog nakon počinjenja kaznenog djela, kako je to propisano odredbom članka 49. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

S obzirom na to da se iz obrazloženja pobijane presude, u dijelu koji se odnosi na odmjeravanje kazne optuženom, ne može zaključiti da je prvostupanjski sud cijeneći raniju osuđivanost optuženog kao otežavajuću okolnost, prigodom utvrđivanja pojedinačnih kazni za svako od kaznenih djela za koja je optuženog oglasio krivim, te kazne utvrdio u skladu s člankom 49. stavak 3. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (odmjeravanje kazne počinitelju u povratu), ovaj sud je samo djelomično uvažio žalbu branitelja optuženog u pogledu visine pojedinačno utvrđene kazne za kazneno djelo ubojstva, tako što je optuženog H.M., zbog počinjenja kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i 4 (četiri) mjeseca, a za počinjenje kaznenog djela Neovlaštena nabavka, držanje ili prodaja oružja ili bitnih dijelova za oružje iz članka 65. stavak 1. Zakona o oružju i municiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, preuzeo iz prvostupanjske presude kao već utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca, nakon čega je optuženog, primjenom članka 54. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i 5 (pet) mjeseci. Ovaj sud je uvjeren da su tako pojedinačno utvrđene kazne, kao jedinstvena kazna na koju je osudio optuženog H.M. u potpunosti adekvatne težini kaznenih djela za koja je oglašen krivim, stupnju njegove krivnje, konkretnim okolnostima pod kojim su kaznena djela počinjena, kao i njegovim osobnim i obiteljskim prilikama, te da će se tako izrečenom kaznom u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana člankom 42. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U skladu sa takvom odlukom ovog suda ne mogu se prihvatiti kao osnovani navodi iz žalbe Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da je prvostupanjski sud prigodom odmjeravanja pojedinačno utvrđenih kazni, kao i kod izricanja jedinstvene kazne, preblago odmjerio kaznu, s obzirom na to da na strani optuženog nije našao olakšavajućih okolnosti, a na drugoj strani je kao otežavajuću okolnost cijenio da je optuženi ranije osuđivan. Kako su detaljni razlozi vezani za odmjeravanje kazne optuženom dati u obrazloženju ove presude pri razmatranju žalbenih navoda branitelja u tom dijelu, ovom prigodom ovaj sud neće davati dodatne razloge u pogledu neosnovanosti prigovora tužitelja na visinu

izrečene kazne jer se već dati mogu odnositi i na razloge zbog kojih se ne može uvažiti žalba tužitelja zbog odluke o izrečenoj kaznenoj sankciji. Stoga je žalbu tužitelja valjalo odbiti kao neosnovanu.

U pogledu odluke o uračunavanju pritvora u izrečenu jedinstvenu kaznu, odluke o oduzimanju pištolja kojim su počinjena kaznena djela marke „Pietro Beretta“, kalibra 22 LR, serijskog broja M30662, odluke o upućivanju oštećenog G.L. sa imovinsko pravnim zahtjevom na parnicu, kao i odluke o naknadi troškova kaznenog postupka, prvostupanjska presuda je ostala nepromijenjena, jer se navedene odluke prvostupanjskog suda temelje na pravilnoj primjeni članka 57. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, članka 65. stavak 3. Zakona o oružju i municiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno na pravilnoj primjeni članka 188. stavak 1. i 198. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Kako je iz svega naprijed izloženog razvidno da je žalba tužitelja neosnovana, a žalba branitelja optuženog samo djelomično osnovana, ovaj sud je temeljem članka 314. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić